

בן-ישראל במסיבה כיום מהפיקה באישיות

דני שהה באירופה חמש שנים. הסתובב בדרכים כזמר-נווד, התוודע לעולם הסי-מיקס וחזר ארצה היפי בג'ינס מרושל, ז'ינר מגודל ועם מוסיקה אחרת. "אלה היו או שנות ה-60' המטרופול ולהיות היפי היה אז מאוד באופנה. אבל לאנשים כאן היה קשה לקבל את תדמיתי החדשה. הם רצו לשמוע בהופעות את יורונה וכוכב הצפון, ולי נמאסר כבר להיות ילד מלוקק. רציתי להשמיע להם מוסיקה שאני אוהב ויודע. אבל הם לא היו פתוחים כלל למהפיקה שאני עברתי. וזה התבטא במיעוט של הופעות. מה שהכי הרגין אותי היה שהוצאתי אז תקליט יפה. לדעתי, בסינגל שהיום נקרא פאנק. בתקליט יצאתי נגד הסדר הקיים, נגד הטימטום של האנשים ונגד הדיעות הקדומות. אורי ליפשיץ צייר לו את העטיפה.

באתי עם התקליט לזן בן-אמוץ. ש-הגיש או תוכנית רדיו והוא סירב לשדר אותה. זה לגמרי ייאש אותי, כי אמרתי: אם הוא עם הראש המחפדם שלו לא משי-דר, אז אף אחד לא ישדר! החלטתי שאני לי יותר מה לחפש פה ושוב נסעתי. הפסד לניו-יורק. לא רציתי אז לראות ולשמוע מישראלים. כלי-כך חרה לי כל המיפגש הזה עם הארץ."

לייצר שלאגרים נראה לי משעמם, לא מעניין וחוזר על עצמו

אבל יום אחד, כשמצא חני את עצמו מופיע ערב-ערב בפנינג'אן, מועדון לילה ישראלי, הוא הבין שהגיע הזמן לחזור. "אז היום אני כאן, חזרתי הביתה. סי-בוב שני. היום אני רגוע ומבוגר יותר ומרגיש כאן הרבה יותר טוב. הכל יותר סימפאטי בעיני. למרות שאני סובל עדיין מהדימוי שיצא לי בביקור הקודם שלי, של זרוק הרוס ומסומם, ולמרות שזה עדיין מפריע לי לקבל תפקידים טובים, כי חושבים שאני לא אחראי, אני מאוד אופטימי הפעם. על תקופת. הסמים אני לא רוצה לדבר. יצאתי מזה. נקודה. "מצאתי פה הפעם הרבה חברים, וגם המוסיקה התפתחה פה מאוד. אני מופיע עכשיו די הרבה והקהל מקבל אותי טוב. אני שר בעיקר שירי עם ושיירי ילדים יפים, ומאוד משמח אותי שהדור הצעיר לא זוכר את כוכב הצפון. כך שלמרות ההשוואה בין אתמול להווה, אני כלל לא מרגיש שגמרתי."

נישמת...

היתה ריקה!

ומי פלוישר הוא בן 31 היום. בני-גוד לריבקה רו ודני בן-ישראל הוא

אית. בעל עיניים כחולות צלולות ובלור-רית מתנפנפת, שפרט על גיטארה סרני-דוט רומנטיות. זהו דימוי שנמכר טוב בכל תקופה. עוד לפני השיחור החתים אותו גיורא גודיק, שהיה אז האמרגן הר-גדול בישראל, על חוזה לחמש שנים. דני השתחרר מהצבא, ונהנה מייד מכל מה שנילווה למעמד הכוכבים: לוח הופי-עות צפוף, הרבה מאוד כסף, בית בהרצ-ליה פיתוח, מכונית מרווחת והרבה חתי-כות.

היום דני בן 37. קצת מקריח ושיערו מאפיר. אחרי הרבה הרפתקות בחוץ-לארץ, התנסויות קשות ומשברים, הוא חזר לארץ. קצת אחר. היום מופיע דני במועדונים קטנים.

למרות השינוי בסיטואציה, טוען דני שהוא לא מתגעגע לעברו ולא מתרפק עליו. "למען האמת, הוא אומר, כל זה לא עשה אותי מאושר יותר. זה היה מאוד

לכוחותי. חוץ מזה, להיכנס לסיתור-הי-זה של קאריירה, דורש ממך להשתעבד לתדמית — את מי את פוגשת, עם מי את הולכת וכמה חיכוכים את מחייכת ול-מי. זהו המחיר שצריך לשלם, וזה לא בשבילי. אני גם לא עשיתי דבר בשביל להגיע לצמרת. והיום, במבט לאחור, קצת חבל לי שלא היה לי התענוג לעבור את התהליך הטיבעי שכל צעירה עוברת, ש-נאחות בציפורניים בכל תפקיד שמזדמן לה.

"אני רוצה להישמע כאילו יש לי טע-נות. איני מתגעגעת היום לזוהר שאופף את הכוכבות. בעיני זהו בריקשווא. אז פחות מעריצים מחפשים חתימה, או מה? מה שחשוב לי היום זה ליצור חווייה. מילים כמו תרומה, סיפוק, משמעות, יצי-רה, נתינה — כל המילים ששכחנו אותן כבר, חשובות לי יותר. בשביל קריירת-שמונה אלך לישון בשלוש בבוקר ואקום

זמר דני בן-ישראל (1964)
"הרבה כסף בגיל צעיר מרחיק מאנשים"

זמר דני בן-ישראל (1981)
"נמאס לי להיות ילד מלוקק"

מבוד. נכון, הסיפוק של ההצלחה, מיכתבי המעריצות וכל מה שממסביב, זה היה נעים. אבל החיים הפרטיים היו פחות מספי-מבוד. נכון, הסיפוק של ההצלחה, מיכתבי קים. כי קשה לדעת אם אנשים נמצאים איתך מפני שאתה נחמד, או מפני ש-צעיר, זה מרחיק אותך מן האנשים ומן החיים.

"אמנם גרתי בבית יפה ונסעתי במכו-נית, אבל לא חשתי את הזרימה הנכונה של החיים. כך שמהר מאוד נמאס לי מכל העניין. עשיתי גם תפקיד טוב בר-המלך ואני אצל גודיק, אבל הבנתי ש-כדי להישאר בצמרת אני צריך להמשיך לייצר שלאגרים. וזה נראה לי משעמם, לא מעניין וחוזר על עצמו. אז יצאתי לעולם הגדול ללמד, לראות ולהתפרק. ושם חל בי שינוי רב. מהפיקה באישיות, אפשר לומר."

בחמש ואעשה זאת באהבה רבה. אני לא צריכה פופולאריות ולא צריכה זוהר."

"אני עדיין

סובל מהתדמית"

עומת ריבקה רו, וזה דני בן-ישראל לעבור מסלול קצת שונה. גם הוא קיבל שערים בעיתונים, הרבה כתי-בות, מיכתבי מעריצות והרבה הופעות. שלושה שירים ששר, עוד כשהיה חייל בלהקת פיקוד-צפון, הפכו מיד שלאגרים ומבצעם היה כוכב.

כוכב הצפון, יורונה ונר בחלונך עשו בשנות ה-60 את דני בן-ישראל. היום שמו בקושי אומר משהו למעריצי צביקה פיק ותיסלם. דני היה אז בן 20. חייל בלהקה צב-

קף, מחשש שמא אחרי שנה כבר יהיה לו קשה למכור את ה"סחורה הזאת". רון מתמוטטת. אבי עופרים נמלט בזמנו אל עולם הסמים. והרשימה עוד ארוכה. ריבקה רו, דני בן-ישראל ומוטי פליי-שר. האחת היא שחקנית-רקדנית-זמרת שהתפרסמה על בימות מהזות-הזמר. והי-שני זמר של שלושה שלאגרים. שניהם מאילולי שנות ה-60. לעומתם, מוטי פליי-שר הוא מאלילי העשור האחרון. שלושה תם הגיעו בנינוק לצמרת, ולא עברו את דרך ההתחתיים שעובר כל אמן מתחיל. מה קרה להם?

"בעיני זהו

ברק שווא..."

ברק שווא הוא הראשון היה הגיגה אחת גדולה, מספרת ריבקה רו, כיום אישה נאה ומטופחת בשנות ה-40 שלה. "זה היה לפני 20 שנה כימעט. קיבלנו 11 מסכים. הרגשנו שזו הצלחה כבר. זה היה אחד הימים הנפלאים ביותר בי-חיי. הייתי כמו עטופה בצמר גפן. "לראות את פניו של גודיק וזהירות, לשמוע את הקהל צועק, זו היתה הרגשה

להיכנס לסיחור של קאריירה דורש מזן להשתעבד לתדמית, זה המחיר שצריך לשלם. אני מתגעגע לזוהר. בעיני זהו ברק שווא

משכרת. אני מוכרחה להודות שגם נהנית מאוד מהפירסום הפיתאומי שנפל עלי, אי-אפשר להתעלם מזה שאנשים מסתכלים עליך עם ברק בעיניים. מובן שכל העי-תונאים כירכרו סביבי, וכל שבוע קיבלתי שער בעיתון אחר. היינו מוזמנים לכל אירוע בעיר, ופיתאום צצו מסביבי המון חברים חדשים.

"אבל כל הפירסום וכל הטרואראם מס-ביב לא העביר אותנו על דעתנו. בעלי ואני המשכנו להתגורר בבתים, ואורח חיינו לא השתנה. חוץ מזה, ישראל זה לא אמריקה, שבה בן-לילה בחורה הופכת לכוכבת ומתעשרת. אצלי המשכורת עלתה מ-600 לירות לחודש ל-800."

ריבקה היתה לכוכבת הפרטית של גור-דיק, ולה הוא ייעד את כל התפקידים הראשיים בהפקות שלו. היא הופיעה בר-אוליבר, בהמלך ואני בבוסטון ספרדי, ור-יצאה למסע הופעות בן שנתיים ברחבי ארצות-הברית.

"הרגשתי מותשת" אומרת ריבקה, "ו-הייתי זקוקה למנוחה. בסך-הכל זה מאוד מעייף להופיע כל הזמן בשלאגרים". בארצות-הברית נולדו שני בנים, ושם נשארה המיטפתה במשך שבע שנים. כאשר חזרה היא נתקלה במציאות שונה. תם עידן מהזות-הזמר. גודיק פגש את הרגל וברח לגרמניה. נועם סמל הפיק למען ריבקה רו את חזרה כללית בבימוי של צדי צרפתי. הערב נחל כישלון מוחלט.

"פיתאום" מספרת ריבקה, היושבת ב-פנטהאון שלה בנווה-אביבים, "היתה תקי-פה ארוכה של שטט. פיתאום הייתי מחוץ לתמונה. כל העניין היה מפלה אידיא-בשבילי, והרגשתי רע מאוד. אבל אני מכירה את השאר-בינוס. כשאתה מצליח ואתה למעלה, כולם אוהבים אותך ומכ-רים סביבך, וכשאתה פחות מצליח, אז אתה שומע פחות מאנשים. לא פחדתי אחרי הכישלון של חזרה-כללית, ולא רצ-תי לברוח חזרה לניו-יורק. הבנתי שגם מצבים כאלה אני צריכה ללמוד לעבור בחיים. ואומנם, למרות שאני לא מופיעה במיצעדי פיומונים ולא מתארחת בתוכ-ניות טלוויזיה, אני עוסקת מאוד כל הזמן. הופעתי מאז במלך מרוקאי, וברסיטל של ריבקה רו, שיעקוב אגמון הריץ ברחבי הארץ. וכעת אני מופיעה עם דן אלמגור ואריק לביי.

"יש אולי אנשים שמרגישים שהם צרי-כים לשאוף להישאר למעלה. אני לא בנוייה למאבקים שכאלה. זה הרבה מעל